

Posudek oponenta bakalářské práce Karel Horádek: Funkce a opodstatnění druhé parlamentní komory v České republice dle teorie druhých komor.

Téma funkce a opodstatnění druhé komory v České republice dle teorie druhých komor považuji za přínosné a na samotné volbě neshledávám nic špatného. K samotnému zpracování mám však velmi výrazné výhrady.

Po stránce formální je práce na poměrně dobré úrovni. Pravopis autora je docela solidní. Je však otázkou, zda je to zásluhou autora, nebo, jak ukázu později, toho, že student ve většině případů doslovně, nebo jen s nepatrnými úpravami, přepisuje celá souvětí pramenů, ze kterých čerpá. V momentech, kdy totiž autor na nikoho neodkazuje, jsou najednou jeho vyjadřovací prostředky vpravdě horší, což místy znesnadňuje orientaci v textu a jeho pochopení.

Pokud jde o vztah autora k poznámkovému aparátu, je přinejmenším velmi macešský. Autor ve většině případů naprosto ignoruje doporučený formát odkazování na internetové zdroje. Příkladem takové ignorace je například fakt, že na řadu informací (jež, jak bylo zjištěno dlouhým hledáním, asi opravdu získal na webových stránkách Poslanecké sněmovny ČR), odkazuje prostřednictvím odkazu www.psp.cz (s. 21), kde pochopitelně požadované informace nejsou. Autor práce navíc téměř nerozlišuje mezi přímou a nepřímou citací a většina prozkoumaných citací, které autor vydává za nepřímé, je ve skutečnosti přímá. Za všechny případy jmenujme například většinu odkazů z Kysely, odstavec z Vodičky na straně 26 nebo stranu 36. Aby toho nebylo málo, odkazuje v některých místech práce autor na zdroje a stránky, kde se naprosto určitě nepíše to, co tvrdí. Například autor na straně 12 a 13 odkazuje při popisu parlamentního systému na zdroj Řichová *Přehled moderních politologických teorií. Empiricko-analytický přístup v soudobé politické vědě*. Ve zmíněném zdroji se však místo o parlamentním systému píše o systémové analýze Davida Eastona. Totéž se v souvislosti se zmíněným zdrojem opakuje například na straně 17, kde ve spojitosti se strukturou parlamentu odkazuje na kapitolu o teorii racionální volby. Není to však problém spojený jen s jedním zdrojem. Podobný problém se nachází například na straně 20, kde odkazuje na zdroj Sobotka, 2005:5, kde se opět nepíše to, co tvrdí autor práce. Zmíněný problém se v práci ještě opakuje, ale jako názorný příklad to jistě stačí. Pomyslnou třešničkou na dortu, nebo spíše kyticí na hrobě poznámkového aparátu je potom situace, kdy autor naopak zdroj opomenul uvést. Ve dvou případech totiž pravděpodobně převzal souvětí odkazující na Kyselu z bakalářské práce, kterou obhájila v roce 2012 Kateřina Jindřichová na KAP ZČU (strana 13 a 22).

Když už je řeč o seznamu literatury, je třeba povšimnout si především faktu, že student porušil prohlášení, protože v práci odkazuje na zdroje, které nemá v seznamu literatury. Ve zmíněném seznamu literatury je navíc všehovšudy 8 zdrojů. I když k tomu připočtu ty přibližně tři internetové zdroje, se kterými autor pracuje a neuvádí je v seznamu literatury, dostáváme se k počtu zdrojů, který podle mého názoru stačí na běžnou seminární práci, ale ne na práci bakalářskou. A to ani nemluvím o tom, že zdroje v seznamu literatury jsou povětšinou základní učebnice bakalářského programu politologie, což nepovažuji pro bakalářskou práci za dostatečné. V souvislosti s internetovými zdroji je ještě třeba poznamenat, že jde v několika případech o textový soubor, stažený ze stránek www.psp.cz, který nemá autora, nebo web Barbory Skalové, na kterém se dozvíte něco o historii Finska, něco o teplotě ve Finsku, pár vtipů o Finsku a za kolik Kč vám přeloží normostranu textu z češtiny. Mimo to je v souvislosti se zdroji práce velmi zajímavá ještě jedna věc. V úvodu práce autor odkazuje na celou

paletu zdrojů, se kterými prý pracoval, ale nenacházíme je ani v práci, ani v seznamu zdrojů, čemuž taktéž příliš nerozumím.

Co do obsahu je třeba konstatovat, že autorem navržený cíl práce je přijatelný, avšak mohl by být užší. Z anotace a úvodu práce má čtenář dojem, že autor honí příliš mnoho zájců naráz. Intuitivnější by pravděpodobně bylo rozdělit práci na dvě, kde jedna by se věnovala komparaci druhých komor či způsobů jejich alternace ve vybraných zemích a druhá senátu ČR z pohledu teorie druhých komor. V současné podobě sice práce nabízí ode všeho něco, avšak ani jedno téma není rozebráno důsledněji. Struktura práce je vzhledem k vymezeným cílům asi v pořádku a má jisté opodstatnění. Problém je trochu v časovém vymezení práce, protože student v úvodu deklaruje věnovat se úseku 1996-2014 (s. 8) a potom například senát v Irsku sleduje od roku 1264. Zároveň není příliš jasné, na základě čeho vybíral země, se kterými komparoval senát v ČR. Vzhledem k velmi omezenému výběru literatury, o němž již byla řeč, to působí, jako by si náhodně vybral pár zemí, o kterých zrovna psal Kysela a Hloušek. Geograficky působí použitý vzorek velmi heterogenně a autor sám žádné zdůvodnění nenabízí. Jednotlivé kapitoly výrazně trpí omezeným spektrem zdrojů, a tak občas práce působí spíše jako výtah z díla Jana Kysely. Kritéria komparace jsou definována poměrně jasně. Srovnání vybraných případů je provedeno poměrně přehledně, ačkoli obsah některých podkapitol působí velmi nahodile a disproporčně. Na straně 38, 39 a 40 chybí poznámkový aparát, i když zde autor práce pojednává o událostech a faktech, které musel odněkud čerpat, ale nelze poznat, odkud. Například tvrdí, že senát v ČR je v odborné literatuře označován za „nemilované dítě“, ale nedozvíme se, v jaké. Na straně 44 autor tvrdí, že z komparace vyplývá omezené postavení senátu ČR u zákonů finančního charakteru, opět bez jakéhokoliv odkazu, a nejedná se ani o věc, kterou by autor zmiňoval v práci dříve, což se pak opakuje na více místech v šesté kapitole. Třeba na straně 46 dole nevím, na základě čeho autor soudí o postavení senátu to, co píše. Nebo ze kterého zdroje vycházel autor pro své konstatování na straně 48, že „senátoři jsou na politické scéně pozitivně vnímáni poslanci“. Či na čem staví autor své tvrzení, ze strany 49, že „v případě zapracování mají tyto návrhy pozitivní dopad na vnímání pozice Senátu ČR“. Mimo to působí analytická část práce velmi nejasně a mělce. Autor sice avizuje dvě možná řešení, ale ta nevyplývají z předložené práce a nejsou produktem provedené analýzy. Autor nepředvedl dostatečnou schopnost analytického úsudku.

V součtu je tedy práce velmi slabá po obsahové stránce a celkově naprosto nevyhovující po stránce formální a proto ji **nedoporučuji k obhajobě.**

V Plzni 6. 1. 2014

Mgr. Jaroslav Bílek